

DRAVSKA POŠTA

Letna naročnina Din 24.—
Polletna „ Din 12.—
Posamezna številka
Din 2.—

Neodvisno glasilo vseh poštних nameščencev Dravske banovine

Štev. 11.

V Ljubljani, dne 7. decembra 1935.

Leto I.

Posojila pri „Dobroti“

Po sklepu letošnjega občnega zbora daje »Dobrota«, obšmrtno podporno društvo poštних nameščencev v Ljubljani, svojim članom tudi posojila. Posojilo lahko dobi po pravilu samo polnoleten, aktiven ali upokojen uslužbenec, ki nudi zadostno varnost za vračilo. Drugim članom se dajejo posojila samo izjemoma. Posojilo sme dobiti samo član, ki je zaradi bolezni v rodni, zaradi nesreče ali kakega posebnega dogodka v stiski ali pa tak, ki potrebuje denar za kako nujno in resnično potrebno nabavo. Ne more pa dobiti posojila član, o katerem se ve, da se lahkomišlno zadolžuje. Praviloma tudi ne dobi posojila član, katerega prejemki so s prepovedmi do zakonito dopustne mere popolnoma zaseženi ali preobremenjeni.

Posojilo ne sme presegati članove dvomesečne ali izjemoma tromesečne kosmate plače ali pokojnine. Posojilo s šestodstotnimi obrestmi vred je treba vrniti najkasneje v dveh letih. Vračati se mora v zaporednih mesečnih obrokih, ki se po pravilu odtegujejo od plače ali pokojnine.

Zaradi zavarovanja posojila mora dolжник pristati na to, da se mu v slučaju smrti morebitni ostanek dolga odtegne od obšmrtno podpore. Za tako povračilo pa se sme odtegniti samo polovica obšmrtno podpore, vendar tako, da ostane upravičenim svojcem oziroma za pogrebne stroške v vsakem slučaju še 3000 Din oziroma vsa obšmrtna podpora, če bi bila ta nižja od Din 3000. Dolжник mora tudi dovoliti, da se mu posojilo na njegove stroške zaznamuje na plači (pokojnini) in da se obroki odtegujejo od njegovih prejemkov. Razen tega mora imenovati poroke, ki jamčijo za vračilo in sopolpišejo zadolžnico kot poroki in plačniki. Poroki morajo biti v prvi vrsti aktivni uslužbenci s pravico do pokojnine, katerih prejemki niso zaradi dolgov ali zaradi poročstva preobremenjeni. — Pri poročenih uslužbencih mora jamčiti tudi žena. Koliko porokov mora biti in kakšni morajo biti, odloči v vsakem posameznem slučaju odbor, ki dovoljuje posojila.

Vsa elektroinstalacijska dela in popravila Vam hitro in solidno izvrši

Elektrotehnično podjetje

Ivan Mihelčič,

Ljubljana, Borštnikov trg 1. — Tel. 27-04.

Obračajte se vedno v vseh zadevah na naslov te tvrdke.

Poštar in njegova
družina nosita
dobro in cenene

TIVAR
obleke

Tudi kriza

Že nekaj števil Dravske pošte smo prejeli s precejšnjo zamudo in v času običajnih časopisnih kislih kumaric je celo ena izostala, na kar smo jo prejeli na šestih straneh kot »dvojno številko«. Na srečo je precej časa trajala tipografska stavka, kar je urednik za izgovor zelo spretno izkoristil. Pa naj ne misli konzorcij lista, da se mislim spuščati na dolgo in široko v kakšna očitavanja, češ, saj plačujemo list in zato ga hočemo imeti točno vsakega petnajstega na mizi. Za konzorcij vemo, da ob tako pičlem številu naročnikov ne bo obogatel, saj te namere tudi imel ni, uredniku tudi ne zamerimo njegovih zamud in izgovorov, ker pač nima dovolj gradiva (o čemer bom pa več govoril), upravniku lista pa najmanj, ker mora pač ponižno in potrpežljivo čakati, kdaj bo že zopet list poln. Torej pozabimo na zamude, ki se bodo najbrž ponavljale in tudi na to, da smo za eno številko že ociganjeni, saj ni bilo storjeno iz spekulantstva.

Je pač vsepovsod kriza in ta prešmentana kriza tare tudi Dravsko pošto. Sicer pa, kaj hočemo! Ustanovljena je bila iz potrebe, torej zaradi krize. Slovenski poštarji nismo imeli domačega glasila iz svojih logov in dobav, pa smo dejali, kako je pusto in prazno, ko ne slišimo in ne čitamo, kako se med seboj prekljamo in grizemo. »Kaj bo Jugoslovanska pošta in druga centralna glasila, ko pa ne pišejo po naše«, smo začeli. »Že, že, ali vendar,« smo si dopovedovali, »človek si mora nataktni očala, ker je tisk tako nekam nepregleden, pa tudi sicer ni za nas. Odpovsod se kaj sliši, samo iz naših krajev bore malo in še tisto je tako suhoparno, kvečjemu kako poročilo s seje sekcije. Pa saj bi človek kaj napisal, da bi imeli kaj domačega čtiva, ali kaj, ko pa je treba vse tako lepo in razločno napisati, ker sicer ti natisnejo vse spakedrano.« In tako naprej smo tožili in tarnali. Nihče ni bil pa toliko odkrit, da bi povedal, kaj je najhuje, da bi priznal, kako težko je nam napisati kak članek o naših križih in težavah tako, da bi ga lahko čitali tudi onkraj Sotle, Save in Dunava. O, kako rad bi ta ali oni spustil kaj v list tja doli, ali bolje nič kakor pa nekaj takega, kar bi ne užgalo in zapelo doma. Za tja doli, toliko smo že olikani, je treba napisati kaj spodobnega, a to je za nas, ki smo vajeni, da pišemo s kolom, sila težko.

In tako, da ne bo klobasa predolga, smo obsedeli in se dolgočasili. Kar nazaj smo si želeli tistih časov, ko je »Poštni glasnik« razsajal. Kako lepo je bilo, ko nam je vsakih štirinajst dni postregel s tako pisano vsebino. Kako prijetno je bilo, ko smo ga lahko obsojali, da je presurov, da ne ve drugega kakor opletati krog sebe, zbadati in s kolom udrihati, ko smo se lahko očitno zgražali, naskrivaj pa muzali in v sladostrastju uživali. »Kar preneha naj in utone naj nemarnež v Jugoslovanski pošti« — smo vpili, v resnici nam je pa bilo hudo, strašno hudo, ker smo vedeli, da bo posihmal konec veselja in zabave. Zavijali smo oči in ogorčeni vzdikali: — Tako je prav, rajši nič, kakor tako glasilo! Zahtevamo res strokovno, resno glasilo, ki bo prinašalo članke iz

naše stroke, da se bomo spopolnjevali, ne pa klali! —

In začela jih je tudi za nas prinašati Jugoslovanska pošta, a izpod našega peresa je prinesla doslej bore malo. Kar vzemite jo večkrat v roke pa jo pazljivo prečitajte. Videli boste, o čem vse ne piše. Kako lepe in temeljite članke o našem prometu, poštnem, telegrafskem in telefonskem, o ekonomiji in razume se, da tudi, in še prav veliko, o naših personalnih vprašanjih. Še esperantisti imajo svoj kotiček. Pa tudi polemizirajo pisci med seboj, ali tako, da ne pride nikoli do osebnih spopadov. Slovenskih člankov sem pa kaj malo videl, da ne rečem, prav za prav nobenega. Kje pa so tisti, ki so si jih tako želeli?

In tako, da se premaknemo nekoliko naprej, smo začeli zopet stokati, kako pusto in prazno je postalo, kako mrtvilo je zavladalo med slovenskimi poštarji. Pa smo se začeli tisti, ki smo imeli res dobro voljo, gledati in že smo se razumeli. »Začnimo,« smo dejali in zavihali rokave.

In tako je izšla prva številka »Dravske pošte«. Kakor običajno je tudi novo glasilo v uvodni besedi utemeljilo svoj porod. Tam smo čitali, da bo izhajal list zato, ker je veliko stvari, ki bi jih gotovo radi obravnavali med seboj v domači besedi, v naši besedi, ki jo vsi tako zelo ljubimo in v kateri si najlaže vse povemo in dopovemo. Čitali smo, da se list ne bo vtikal v zadeve udruženj pt. uslužbencev, ampak da bo prinašal take reči, ki bodo zadevale ali samo stroko ali prav naše skrbi v mejah Dravske banovine. List bo torej neodvisen. Da se pa ne bi kdo preveč ustrašil in mislil, da so se povrnil časi osebnega obdelavanja, je uvodna beseda tudi poudarila, da bo list vozil previdno med Scilo in Karibdo.

In listu ne moremo očitati, da se je doslej kaj pregrešil. Piše slovensko, pere samo domače perilo in da bi se v koga kaj posebno zaganjal, tudi ne morem reči, ako izvzamem kratek boj med gdčno. Elo in g. Kumrom, kar pa je več ali manj stvar osebnega naziranja in ni tako tragična, da bi kdo preveč užival ali se pa skandaliziral.

Ali, sedaj pa v jedro! Razočaran sem, zares razočaran in kar nekam nerodno mi je. Po teh skromnih številkah, ki smo jih prejeli, imam občutek, da so se ljudje že izpisali in da si nimajo nič več povedati. Kaj je to res mogoče?! Kje pa ste vsi tisti, ki ste si želeli list v slovenskem jeziku, tisti, ki ste si želeli zanimivih strokovnih člankov, tisti, ki probleme sicer kar sipljete, tisti, ki ste marsikaj pametnega napisali v »Poštnem glasniku«, ki pa ne pišete v Jugoslovansko pošto in sploh nikamor več in vsi drugi, ki jih slišim tu in tam kritikovati in godrnjati, kako je vse mrtvo, leno, brezbrizno, materialistično itd. Zakaj molčite?

Vedno najnovejše in vedno najcenejše
damske plašče z velikim krznem ovratnikom
v ceni od Din 680.— naprej nudi
konfekcija

PAULIN - LJUBLJANA
(ZVEZDA)

Tistim, ki imajo samo voljo, moči pa ne, in takih je veliko, odpuščam, tistim, ki pa kaj vedo in bi lahko, pa nečejo ali se jim pa ne ljubi, pa ne. Morda pa zato ne pišejo, ker se ne nadejajo honorarja? To je žalostno. Vsi vemo in smo že v začetku vedeli, da list ne bo bogve kaj aktiven, saj smo vedeli, da so »Poštni glasnik« imeli vsi in da dobivajo »Jugosl. pošto«, oziroma druge društvene liste vsi samo zato, ker so plačani iz naročnine. Na »Dravsko pošto« so pa naročeni res samo tisti, ki uvidevajo potrebo domačega glasila in ki bi žrtvovali še kaj več, samo da bi se res vzdržalo in razvilo. Kaj pa, oprostite mi, če se ne bojim resnice: ali vam ni morda »Dravska pošta« le presuhoparna in da vam je žal, zakaj se je obvezala, da bo skoz in skoz spodobna? Ali se vam pa le morda toži po pristnem slovenskem obracunavanju?

Naj bo že kakor hoče, res pa je, kriza povsod, materialna in duhovna! Vse povsod sama mlačnost, ravnodušnost, brezbržnost, nikjer volje ne moči. Izgovor, da vse to izvira iz materialne krize, je večini dobro-

došel, velja pa ne. Apatična je večina zato, ker je dosegla, kar je sploh doseči mogla. O kako živahno je bilo pred leti, ko je šlo za pragmatiziranje vsega uradništva, ko smo bili podeljeni še po kategorijah in se selili iz druge v drugo in pa ko je šlo za enotno lestvico. Sedaj pa, ko večina že sedi na precej visokem klinu, sedaj je vse tiho in zaspalo. E, ko bi se dalo še više in više, bi videli, kako vrvenje bi nastalo in »Dravska pošta« bi bila zatrpna z raznim dokaznim materialom. Tako pa, kdo bi se brigal za pogodbene poštarje, pt. vežbenice in odpravnike, če mu ni treba. Če bi nam pa bila stroka res pri srcu, bi se brigali za vse.

In tako s svojo apatijo samo dokazujemo, da nam je vse odveč, kar moti naš ljubi mir. Še lastno glasilo, edino, ki je pisano v domači besedi, nas moti v naši dremavici. Pa imamo ob vsaki priliki tako radi na jeziku našo vas in našo besedo, ne potrudimo se pa ne, da bi znali v njej res kaj napisati.

Morda bo to kaj pomagalo, verjamem pa ne!

—x—

M. Vasiljevič, tajnik Udruženja p. t. t. zvan. in služ.:

Našim članom v Dravski sekciji

Zadnji čas se opaža nekako omahovanje našega članstva v Dravski banovinski sekciji. Pojavilo se je, ali zakaj? Kdo bi bil tako iskren, da bi nam povedal prave razloge, odkod to? E, nihče ne bo tako odkrit, ako mi sami ne bomo poiskali razlogov, zaradi katerih je nastopilo neko kolebanje in malodušnost članov napram svoji organizaciji, in sicer ravno v eni izmed naših najboljših sekcij, v delu države, ki je tako rekoč matica našega Udruženja.

Vprašati se moramo, ali so za kako omahovanje podani zares stvarni razlogi; zakaj so nastali in kam nas lahko povedejo? Razlogov po mojem mnenju ni, je pa nekaj čisto drugega, kar je spravilo naše članstvo v kolebanje. Kakor sem že poudaril, stvarnih razlogov ni in tisti, ki so navidez, so izumetničeni in demagoški.

Prvi demagoški razlog je ta, ki ga izživajo naši člani sami, tisti, ki so nezadovoljni z uspehi Udruženja v strokovnem in staleškem udejstvovanju. Ti člani, ki so pa v opoziciji, zahtevajo, da bi zajec rodil kamelo! In oni hočejo, naj bi ta kamela zlezla skozi šivankino uho, če se pa to ne more doseči, je po njihovem mnenju kajpada treba iskati krivce na čelu uprave udruženja in banovinskih sekcij. Tako je ta reč z demagogijo! Sedaj pa pogledimo, kako je kaj na drugi strani, na strani objektivnosti in stvarnosti. Objektivno članstvo zahteva od organizacije tudi pozitivnih rezultatov, ono to zahteva, ono to hoče in ima za to pravico. Ali tako članstvo ne zapada v skrajnosti in ne uporablja demagoštva. V svojem zavednem delu se tako članstvo z doseženimi uspehi vsakokrat zadovolji, dočim tista peščica članov, ki uporablja nedopustno demagoško orožje, nikoli ne bo realno in objektivno priznala uspeha kakšni upravi Udruženja, v kateri nima ona prve besede. Takim ljudem se zdi, da so pred vsemi oni poklicani, da delajo na čelu Udruženja in nihče jih ne more prepričati, da imamo še drugih delavcev.

Da, tako je, ako gledamo na stvar nerealno z negativne strani, če jo pa opazujemo realno in objektivno, pa vidimo drugačno sliko.

Naši drugovi iz Dravske banovine imajo že svojo staro organizacijo; stara je že skoro dve desetletji. Med zavednimi člani, kakor so to naši bratje Slovenci, je svoje korenine že globoko pognala. Zavedni člani so že vajeni, da se organizacijski posli v redu opravljajo. Za njih velja tista: »Na zapadu nič novega«. Vse, kar je novega, prihaja iz spremembe uprave in odtod,

kakšni in kolikšni so dohodki in izdatki društvene blagajne. Ako je blagajna polna, je uprava dobra, če je pa rapidno padla, se ne vpraša, zakaj — temveč se kratkoma reče: uprava ni dobra! — Da bi se razumeli: s tem ne mislim braniti današnje uprave Dravske sekcije Udruženja. Njenega dela nečem ne pohvaliti ne grajati. To prepustim članstvu samemu, naj ono delo svoje uprave pohvali ali obsodi, kadar bo prišel za to pravi čas. Hočem pa s tem reči, da je uspeh kakega dela veliko odvisen od ljudi, ki so na vodilnem mestu.

Ali so pa razmere v banovinskih sekcijah našega Udruženja povsod tako urejene kakor v Dravski sekciji? Na to moram takoj odgovoriti, da ne. Dočim zahteva članstvo Dravske sekcije pozitivnih rezultatov, se bore na drugi strani fronte na življenje in smrt, samo da bi obvarovali Udruženje pred napadi, ki se uprizarjajo nanj ob vsaki primerni priliki. Več ali manj je to članstvu Dravske sekcije znano, ako pa ni, pa prav. Skupno delo celine Udruženja na ta način torej ni mogoče, ker se mora omejevati na individualnosti zaradi raznih prilik.

Tri leta smo prebili v neenaki borbi za svoj obstoj in vedeti in priznati se mora, s kakšnimi naporji in žrtvami nam je uspelo, da smo ohranili svojo samostojnost. To najboljše ve in občuti centralna uprava udruženja in pa tiste sekcije, kjer je bilo članstvo preganjano, strahovano, premeščano itd. In vendar nam je uspelo! Uspelo nam je, da je pred pravico in zakonom padla invazija pohlepnosti na tuje pravice in dolžnosti. Ali takoj moram pripomniti, da še ni vse končano. Še živi duh mrliča, ki se pojavi od časa do časa in ki kliče: »Še sem tu! Še sem živ v mrtvem telesu in čakam vstajenja. Čakam, da vas ob pripravnem trenutku zgrabim s svojimi rokami, iz katerih se ne boste več živi izvili!« Kaj pravite na to, drugovi? Jaz mislim, da moramo biti budni in čuječi in počakati na vampirja, da se pojavi podnevi, ko ga bomo dobro videli. Tedaj pa moramo storiti konec njegovemu pohlepu. Torej čuječi ob vsaki uri in na preži, odkod se bo pojavil!

Da, zavedamo se in vemo, da leži pred nami veliko neočiščeno polje, ki ga moramo očistiti, da bomo na zdravi ledini postavili temelje svoji strokovni in staleški organizaciji. To moramo, to hočemo in to smo dolžni napraviti! Kaj pa, ali je v nas danes dovolj moralne sile, da se tega oprimo?

Tu moramo članstvu Dravske sekcije zastaviti nekaj vprašanj, in sicer, katera je tista organizacija, ki je dosegla vidne uspe-

he v zadnjih šestih letih? In potem, ali vi tovariši lahko zahtevate od vaših uprav Udruženja kaj več in kaj pozitivnejšega v današnjem času? Odgovor na ti dve vprašanji prepustim vam, da si ga sami daste. — Razumeli ga pa boste, ako boste stvar prej presodili.

Drugi razlog, zakaj članstvo omahuje, je pa po mojem mnenju čisto političnega značaja. Zdi se mi, da tam med posamezniki velja geslo: kjer je oblast, tam je tudi slast! Tu mislim na izmeno višjih funkcij narjav v stroki, pa tudi na razmere na političnem polju. Ali imam prav? Torej konkretno: mislim na dve skupini ljudi. Ena je za tega, druga pa za drugega strokovnega starešino oziroma političnega voditelja. Torej vsaka sprememba v takih osebah vpliva tudi na delo v organizaciji. To se pravi, da čim so odšli ti, morajo priti drugi in narobe. Ne tako, tovariši! Nikar ne dopuščajte vmešavanja političnih načel v organizacijo. Čim boste pristali na to, vedite, da pride razsulo in se začne preganjanje tistih naših drugov in članov, ki ne bodo hoteli slediti tisti politični skupini, ki ima danes oblast, ki pa bo jutri šla. Iz Udruženja ven s politiko! A tudi tukaj se moramo razumeti! Ne mislim, da se naši člani politično ne smejo opredeljevati, ali opredeljevati se ne smejo preko Udruženja. Politično naj se vsakdo opredeli, kjer hoče, ali samo izven Udruženja!

Zavedno članstvo Dravske sekcije našega Udruženja mora v kali zatreti vsako demagoštvo, ki prihaja s strani političnih priganjačev, pa če so naši člani ali ne, in ki mislijo, da bodo s pomočjo politike postali popularni in se dokopali na čelo uprave, odkoder bodo potem poročali politikom prav tako demagoško: jaz imam za seboj toliko in toliko glasov itd. Povem vam, nikar po tej gnili poti, zakaj strmoglavili bomo naravnost v prepad!

To je torej moje skromno mnenje, ki prihaja iz čistega občutja in ljubezni do naše strokovne, mlade organizacije, ki smo jo dolžni varovati, da se bo neki dan razmahnila v korist nas samih, naše stroke in naših družin.

Rečem vam: naša organizacija ni sentimentalna, pa tudi pasivna ni, ampak je narobe še preveč aktivna, ako upoštevamo razmere, v katerih se bori. Zato se čudim, odkod to, da postaja članstvo Dravske sekcije napram svojemu Udruženju hladno, ravnodušno. Po mojem mnenju bi bilo to nemogoče, ako ne bi bili točni razlogi, ki sem jih maloprej navedel.

Uverjen sem, da članstvo ne zahteva, najmanj pa tovariši iz Dravske sekcije, da bi mi predstavniki morali iti na pristojno mesto in se tam z odločilnimi ljudmi dejansko spoprijeti. Red in meje so povsod. Ne, tovariši, nel Polagoma, tiho, skromno in neslišno bomo sčasoma s spremembo razmer dosegli svoj cilj, zaradi katerega smo osnovali svoje Udruženje. Vedeti moramo, da minevajo ljudje in čas, a Udruženje p. t. t. zvančnikov in služiteljev živi in bo živelo vse dotlej, dokler bodo v stroki zvančniki in služitelji.

Torej za sklep še enkrat: demagoštvo in politiko, kakor tudi njih nosilce ven iz Udruženja, pa bodo za nas in tudi za Udruženje nastopili lepši — dnevi bodočnosti!

Po zaključku tega lepega članka tovariša Vasiljeviča ne morem molče preko njegovega resnega svarila in poduka, ki naj bo vsakemu resen opomin. Besede, ki jih je napisal, so zelo pomembne.

Kot tajnik sekcije se pa čudim, odkod je dobil pisec takšne pristranske podatke, ker bi podpisani moral biti kot prvi poklican, da bi kot dopisnik in posredovalec med centralo in našim članstvom, razmere v naši sekciji pojasnil tako, kakor v resnici so. Dovolil si je torej neki nepoklican desperat s svojim zavijanjem nekaj, kar si ne

bi mogel noben razsoden član dovoliti. Mislil si je pač, da je zahrbtnost najlepša čednost, pa se je globoko zmotil. Mislil si je menda takole: saj centralni tajnik ne pozna naših razmer in bo po mojih lažnih informacijah, kakor želim, tudi postopal. — Centralni tajnik pa kot trezno misleč in izkušen organizator je poprej vprašal vodstvo sekcije, ali so navedbe pisca resnične.

Tisti, ki skuša v kalnem ribariti je vedno potuhnjen in neodkrit. Zato se ga mora vsak varovati, ker če je danes proti nemu, bo jutri proti drugemu, saj njega ne briga, ali je to pošteno ali ne.

Toliko o zahrbtnosti, sedaj pa naprej. Tovariši! Ne dajte se zapeljati v zmoto, ne nasedajte obljubam, ki so prazne fraze, ne zidajte gradov v oblake, ker se bodo razblinili kakor oblak sam. Presodite prej, ali je možato zahrbtno ali odkrito delo. Dotični, ki si je dovolil denuncirati svoje tovariše, ki so sedaj v odboru, bo zmožen ob drugi priliki denuncirati tudi vas. Pisec pamfleta bi moral poprej imeti jasne dokaze in vzroke o nekakšnem kolebanju in nepravilnostih, potem bi pa moral stopiti javno v obrambo članskih pravic. Tako bi si pridobil ugled in spoštovanje. Ako se borita dva nasprotnika za neki cilj ali smoter javno, ostaneta še lahko prijatelja, ako pa vodita borbo zahrbtno, se njuno prijateljstvo ne bo nikdar več srečalo. Mislimo si pa lahko tudi, da tiči vzrok podtikanja neke druge. Vemo, da se približuje čas občnih zborov, pa si je nekdo najbrž mislil, zakaj pa ne bi začel takole, mogoče mi pa zadeva s podtikanjem prinese to, da se povzpnem na mesto predsednika, saj ta beseda tako lepo zveni. Zakaj bi tudi jaz ne nosil vsaj eno leto tako častitljivega naslova. Ni pa pomislil na sedanje čase, kako so resni, ker mu niso mar, ampak samo to, da bi bil gospod predsednik. Nihče mu ne bi tega branil, če bi začel svojo borbo javno, ker je pa začel tajno in zahrbtno, pričakujemo, da bo članstvo vedelo, kaj mu je storiti. Pri vsej stvari pa je najhujše to, da hoče dotični s svojim početjem začeti neko demagoško politično kampanjo, za katero pa v naši organizaciji ni prostora.

Ostanite torej še nadalje zvesti načelom svoje organizacije, hodite še znanprej po začrtani poti, ki vam jo kažejo pravila in podpirajte svoje voditelje. Ne dajte se begati od tistih, ki jim je mar lastna čast in korist. Takšni ljudje so danes tukaj, jutri tam. Zavedajte se, da je naša organizacija še mlada in da ji je treba razmaha in poleta za dosego svojega smotra, ki je še daleč pred nami. Proč s strankarstvom in separatizmom, ako hočete obvarovati svojo organizacijo in sami sebe pred morebitnimi posledicami. Ko pa pride dan obračuna, obračunajte z vsakim po njegovih zaslugah in postavite si na čelo uprave take ljudi, ki vas bodo znali voditi brez vsakega strankarstva do tistih vrat, za katerimi pričakujemo za nas vse nekaj boljšega. Ako boste poslušali strankarje, se vam tista vrata nikdar ne odpro. Tisti ki misli, da se bo s takšnim početjem povzpnel na neko stopnjo, s katere bo gledal zaničevalno na svoje ovce, naj bo uverjen, da bo ostal sam. Plevel naj se iztrebi in njiva naj ostane čista.

Na našo poprejšnjo organizacijo so že odnekad gledale druge pokrajine z nekim spoštovanjem, če bomo pa začeli zahajati na strankarska pota, se lahko zgodi, da ostanemo zadnji med zadnjimi.

Ostanimo zvesti dosedanjim našim idealom, ostanimo pošteni, odkritosrčni, spoštujemo se med seboj, zavrziimo strankarstvo in hinavstvo, naj nas poveže bratstvo in tovarštvo in medsebojna zvestoba kakor eno družino, ker le takrat bomo uživali ugled pred predpostavljanimi in le takrat bomo dosegli svoj smoter.

Dvoršak.

Za naš vsakdanji kruh

Težke socialne razmere, v katerih se nahaja mlada poštna generacija, so me pripravile do tega dopisa. V mislih imam poštno odpravniko. Gospod urednik, kakor sem čital v prvi številki naše »Dravske pošte«, ste obljubili vsem panogam poštno stroke prosto besedo v našem strokovnem listu. Zato prosim, blagovolite priobčiti iz vrst poštinih odpravnikov to-le:

Vsi stanovi, kmetski, obrtni, trgovski, intelektualni in drugi se v današnji kritični dobi borijo za svoje stanovske pravice in za lastni obstoj. Tudi poštni odpravniki moramo potožiti svoje gorje in pokazati, kje nas čevlji žuli. Lahko rečemo, da smo v ekonomskem pogledu prizadeti katastrofalno. Zakaj? Poštni vežbenci, ki smo absolvirali nižjo srednjo šolo in potem uspešno dovršili poštno prakso, smo se že vnaprej radovali dneva, ko bomo mogli zadihati svobodni zrak in služiti kruh. Prišel je izpit, ki smo ga srečno prestali in pričeti bi se morala služba, prostost, namesto nje pa je prišlo golo prevaranje, Kalvarija in borba za življenjski obstanek. Mi, ki se moramo telesno in duševno razvijati, ki moramo rasti in krepčati svojo telesno moč, smo izpostavljeni bedi in lakoti. Ali je to pravično, ali je to socialno? Delali bi radi in kruha bi radi! Tako pa čutimo, kako ginevajo naše življenske sile v praznino, v nič...

Če dela posamezni poštni odpravnik deset dni v celem letu in zasluži pet, morda osem kovačev, je to že zelo veliko. Krasno, kajneda! In tako propadamo telesno in duševno, ker nimamo več vere v življenje.

Ali imamo kakšne paragrafe, ki bi ščitili nas, ki bi nam nudili zaposlitev? Ni jih. Da se socialno zlo poštinih odpravnikov omeji, prosimo:

1. da se rešujejo prošnje poštinih odpravnikov v drž. poštno službo prvenstveno pred prošnjami privatnikov;
2. da se razpisane pogodbene pošte brezpogojno podeli poštinih odpravnikom, ako zadostijo predpisanim zahtevam, kakor to predpisuje pravilnik o drž. pog. poštah, ne pa podjetnikom, kakor se je to delalo do sedaj zlasti pri pog. pošt. 4. razreda;
3. da se popolnoma omeji dvojno ali trojno zaslužkarstvo uslužbencev poštno stroke;
4. da se reducirajo dobro situirane ženske, zlasti gospe in tako spravi do kruha delazmožna in delavoljna mladina;
5. da direkcija pošte in telegrafa v Ljubljani določi vsakemu posameznemu poštnemu odpravniku njegov delovni rajon za nadomeščanje pri pogodbenih poštah.

Zabukovec Franc, pt. odpr.

Tovariši...

»Vaša služba bo močno olajšana, ako boste med seboj gojili pravo in resnično tovarštvo. Le tako, združeno z medsebojnim podpiranjem, vam bo prihranilo mnoge nevšečnosti in težave vaše službe...«, tako nekako je rekel g. Vinko Janežič, upravnik pošte Ljubljana I. ob nastopu svojega službenega mesta.

Ko se spominjam teh lepih besed gosp. upravnika, se mi nehoté vsiljuje vprašanje: — Ali res gojimo med seboj tovarštvo? Ali se sploh zavedamo, kaj je tovarštvo? Menim, da smo to vprašanje prezrli in šli čezenj, ne da bi mu posvetili najmanjšo pozornost. Ali smo ravnali in ravnamo prav? Ali ne vlada v naših vrstah neka napetost, rekel bo skoraj sovraštvo?

»Olajšano bo vaše delo in zboljšal se bo vaš položaj.« Lepo je slišati te besede, toda kako daleč so do uresničenja.

Tovariši! A tudi to ni treba, da je daleč! Potrebno je samo malo več hotenja,

čuta za skupnost in medsebojnega razumevanja, pa bo tudi tovarštvo prišlo samo po sebi. Nevidno se bo tkala vedno močnejša vez med nami. Našega tovarštva ne smemo graditi iz starega napuha, sebičnosti in častihlepja, temveč iz skrbno obdelanega kamena, modre razumnosti in resničnega, ne hinavskega razumevanja.

Časi, v katerih živimo so težki in ravno oni so tisti, ki nas silijo k zblizanju in medsebojni podpori. Organizacija sama je že nekaka vez, ki veže ljudi ene vrste in ene ga mišljenja. Nič lepo ni, še manj pa koristno tisto zahrbtno delo, ki ga hoče imeti ne vem kdo in ki se toliko opaža. Tudi jaz, ki dajem sedaj to novo, vendar pa še staro lekcijo, sem bil morda nekaj drugih misli. Danes, ko imam pred očmi vse društveno delovanje, sem pa prišel do prepričanja, da ni vedno dobro tuliti z volkovi.

Omenil bi lahko še marsikaj, kar nam je škodilo na ugledu kakor tudi na medsebojnem sožitju. Zdi se mi pa nepotrebno, ker lahko vsak sam razmisli, kaj je prav in kaj ne...

Eno pa je: Vsak naj namreč pomete najprej pred svojim pragom, ker samo na ta način lahko pridemo do neskaljenega in prepotrebne tovarštva.

S. A., pt. zvan.

Ela Horvatova, Ljubljana:

Radijska predavanja

Že nekako pol leta se vsako nedeljo vrše kot ženska ura označena radijska predavanja Jugoslovanske ženske zveze. Razna v Jugoslovanski ženski zvezi včlanjena društva so se že poslužila te prilike in podala v raznih zanimivih predavanjih snovi, bodisi s stanovskega, vzgojnega in socialnega ali gospodarskega polja, kolikor pač zanimajo oziroma zadevajo ženo.

Opozarjam vse p. t. t. uslužbenke na to žensko radijsko uro in vabim hkrati predavateljice k sodelovanju. Predavanje mora obsegati štiri tipkane strani pisarniškega papirja, snov poljubna. Vsako predavanje se honorira z 80 Din. Predavanje predložite v štirih izvodih preko kluba p. t. t. uslužbenk Dravske direkcije.

Zaradi prezaposlenosti se vabilu Jugoslovanske ženske zveze za tako predavanje še nisem mogla odzvati in v doglednem času tudi ne kaže, da bi želji lahko ugodila. Želela bi, da se od p. t. t. uslužbenk zglašijo kaka predavateljica in da obdela bodisi snov o zaposlitvi žene v p. t. t. stroki s pripadajočo statistiko, o njenih težnjah in težkočah ali pa kaj izven strokovnega delokroga, kar zanima ženo.

Pri vsakem delu je treba sodelavcev. Ako se pa prepušča vse samo nemu, mora delo zastati, ker posameznik ne zmore vsega. Namen in program kluba p. t. t. uslužbenk ni samo borba za dosego skupin, vodilnih mest in priznanje enakopravnosti. Ne smemo se zadovoljiti z enakostranskim strokovnim znanjem, pač pa nas morajo zanimati tudi druga življenjska vprašanja, ki jih skušamo razumeti tako, da bomo čutile potrebo sodelovanja pri stremljenjih za zboljšanje in izpopolnjevanje. Verjamem in priznam, da je mnogo p. t. t. uslužbenk, ki jim služba in dom ne dopuščata nikakega prostega trenutka. Dobro razumem težak položaj žene-matere, ki je primorana služiti, da s tem omogoča obstoj družine. — Vendar pa je med nami tudi lepo število takih, ki imajo čas za marsikaj nepotrebne in bi nekaj časa lahko brez škode žrtvovali kakemu društvenemu delovanju. Izgovor, da za to ni vsak, je jalov! Vse se zmore, samo če se hoče! Samo da je te volje med p. t. t. uslužbenkami veliko premalo. Delo za splošnost ne najde pravega odziva, ker je preveč osebne preračunljivosti in borbe za lastne koristi. Če je treba v korist splošno-

sti nekaj prispevati, naletiš na odpor in nerazumevanje. V Jugoslovanski in Dravski pošti naletimo na toliko točk, ki se nanašajo izključno na tovarišico, da bi bilo potreba poseči v debato, ker se z marsičem ne strinjamo. Marsikaj si predstavljamo drugače, marsikaj pa odobravamo in vendar se med p. t. t. uslužbenkami v Dravski direkciji nič ne gane. Odlagam številke strokovnih listov, ki so s svinčnikom opremljene s pripombami, podčrtane in prečrtane z namenom, da ob prvi priliki spišem članek. Čas pa poteka, ne da bi našla ugodno priliko za to. Ne vem, ali se p. t. t. uslužbenke strinjajo z vsem, kar se napiše, ali pa so apatične za vse, ker na nobeno stvar ne reagirajo. Monotonega življenja se je treba otresti in prijeti za delo

tudi izven službe in domačega kroga, če hočemo slediti duhu časa. Preresni časi so in potrebna je popolna zrelost, lastni preudarek in delavnost. Od strani gledati, kako se borijo in delajo drugi za splošnost in čakati, kdaj bodo kaj dosegli v korist vseh, to je za one, ki k uspehu niso nič pripomogli, sramotno. Zato, javite se, ki vas je volja delati!

»DOBROTA«.

S 1. januarjem 1936 bodo člani »Dobrote« začeli plačevati prispevke po novi, na letošnjem občnem zboru sklenjeni lestvici. Vsak član bo zato v kratkem, vsekako pa pred koncem leta, pismeno obveščen, v katero skupino in v kateri starostni razred je

uvrščen in kakšne redne mesečne prispevke bo moral plačevati. Člani dobe hkrati tudi tiskano obvestilo o prenosu društva. Odbor.

ZAMENJAVA SLUŽBE.

Kdo izmed tovarišev zvan. in služ. iz Ljubljane, Viča, Šent Vida nad Ljubljano, Novega mesta, Maribora ali Celja bi bil pripravljen zamenjati svoje službeno mesto s tovarišem v Kranjski Gori.

Naslove na Udruženje pt. zvan. in služ., sekcija Ljubljana.

**Prihodnja številka izide
20. decembra t. l.**

Ako želite

biti z dobrim blagom postreženi, preskrbite si blago za ženske in moške, kakor vse druge potrebščine pri

Janko Češnik-u

modna manufakturna trgovina

Ljubljana

Stritarjeva ulica
Lingarjeva ulica

Poštariji pri nakupu
10% popusta!

Rabljena kolesa

ženska in moška najceneje kupite pri

„Promet“ v Ljubljani

nasproti Krlževniške cerkve!

Lampiž Alojz

krznar in izdelovalec vsakovrstnih čepic

Ljubljana, Sv. Petra cesta 7

se toplo priporoča
za cenjena naročila

J. KOŠAR nasl. D. COTIČ

Splošno kleparstvo in vodovodne inštalacije

Hrenova ul. 7 Telef. 28-03

Točna in solidna postrežba. Po dogovoru tudi na obroke. Izvršujem tudi vsa popravila v omenjeni stroki.

Kupujte samo pri trdkah,
ki dajejo oglase v naš list!

Cecilija Bricelj

prodaja in preoblikovanje
vseh vrst klobukov

Ljubljana

Gosposka ul. 16 — Stojnica Vodnikov trg
sprejema damske slamnike in klobuke v popravilo od 10 do 20 Din. Tudi moške pod isto ceno. — Najmodernejši modeli.

Veletrgovina z železnino

Peter Majdič „Merkur“
Celje — Kranj

Dobavlja vse v stroko spadajoče predmete najpovolnejše.

Priporoča se modni salon za damske klobuke

IVANKA STEGNAR

LJUBLJANA, Stritarjeva ulica št. 9

ČEVLJE!

vseh vrst domače ročne izdelave ter poznane znamke „JADRAN“ kakor damske torbice kupite najugodnejše pri

Detela Bogdan

Ljubljana, Sv. Petra cesta 25 (Hotel Balkan)

SALON DE PARIS

LJUBLJANA, Gosposka ulica 4/II

modna trgovina z damsko konfekcijo po izredno nizkih cenah

LJUBLJANA, Florjanska ulica 1

DRAGICA SATTler - LESJAK

Najceneje se oblečete, ako kupite narejene moške obleke ter perilo domačega izdelka iz lastne tovarne TRIGLAV

JOSIP OLUP — LJUBLJANA

Stari trg 2 Pod Trančo 1 Kolodvorska ul. 8

V zalogi imam vedno sukna, kamgarne, hlačevine, klobuke, čepice in tkanine, kakor šifone, frenče itd. iz največjih angleških, čeških in tuzemskih prvovrstnih tovarov.

Obleke in perilo izgotavljam tudi po meri in to po najnižjih cenah in najnovejših krojih.

Poštariji znaten popust!

Rafael Salmič

Celje, Narodni dom

najstarejša narodna trdnjava, Vam nudi poročne prstane, ure, zlatino, srebrnino, optiko, jedilni pribor i. t. d. v največji izbiri in po najnižjih cenah - (ust. l. 1899).

DRAGO GAMS

trgovina

šivalnih strojev in koles

Celje, Prešernova 16

Specerija, Coloniale, Delikatese

L. PERDAN

LJUBLJANA, RESLJEVA CESTA 7

nudi vedno sveže blago po zmernih dnevnih cenah

LJUBLJANA »MUZIKA« Miklošičeva 4

SALON GLASOVIRJEV, PIANINOV, HARMONIJEV, GLASBIL IN STRUN

Strokovnjaško popravilo in čisto uglaševanje se izvršuje točno in ceno!

Pralnica — Svetlolikalnica
Čistilnica oblek

ČUČEK, Kolodvorska ulica 23
Pere, lika damsko in moško perilo, ovratnike, zastore itd. po zmerno nizkih cenah.

PISALNE IN RAČUNSKE STROJE
TER REGISTRIRNE BLAGAJNE

Vam strokovno in poceni popravi

Boris V. Simandi

Ljubljana, Kolodvorska ulica 11

Telefon 24-57

TEOD. KORN

LJUBLJANA, Poljanska cesta 8

(PREJE HENRIK KORN)

Ustanovljeno leta 1862

Krovec, stavbni, galanterij, in okrasni klepar. Instalacija vodovodov in centralne kurjave. Naprava strelovodov. Kopališke in klosetne naprave.

ANTON MARKUN

Trgovina z usnjem in čevljarstvi potrebnimi, zaloga nogomet. žog in usnjenih damskih torbic

LJUBLJANA, Miklošičeva c. 40

Priporoča se staroznana gostilna pri Mraku, Rimska c. 4, katera je pod novim lastnikom renovirana in založena z najboljšimi jedočami in pijačami. Zunanji tovariši imajo pri kosilu in večerji primeren popust.

Priporočata se

FRAN IN KATI DERENDA